

Strada *Ficțiunii*

Tarun J. Tejpal

POVESTEA ASASINILOR MEI

Traducere din limba engleză și note de
Ioana Văcărescu

Colecția „**Strada Ficțiunii**“ este coordonată de Luana Schidu.

Redactare: Sînziana Cotoară

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Design copertă: Andra Penescu

THE STORY OF MY ASSASSINS

Tarun J. Tejpal

Copyright © 2011 Tarun J. Tejpal

POVESTEA ASASINILOR MEI

Tarun J. Tejpal

Copyright © 2016 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României TEJPAL, TARUN J.

Povestea asasinilor mei / Tarun J. Tejpal; trad.: Ioana

Văcărescu. – București: ALLFA, 2016

ISBN 978-973-724-736-0

I. Văcărescu, Ioana (trad.)

821.214-31=135.1

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all

allcafe.ro

1

ȘTIREA UNUI ASASINAT

În dimineața în care am aflat că fusesem asasinat ședeam în biroul meu de la etajul doi, uitându-mă pe fereastra înaltă la zulfii gălbui ai salcâmului, care în câteva zile își schimbaseră culoarea din auriu orbitor într-un bej palid, ca și cum ar fi fost spălați cu un detergent puternic. Dincolo de bietul copac chel, care-și pierdea zulfii prematur, cerul era de un azuriu pur. În câteva minute avea să se deschidă la culoare și soarele avea să-i dea o asemenea strălucire, încât ar fi fost imposibil să-mi ridic privirea, fie și pentru o clipă, pentru a zări burțile dolofane ale avioanelor care se pregăteau de aterizare.

Nu era nici șapte dimineața.

Mă strecurasem devreme din dormitorul întunecos, fără a arunca vreo privire spre soția mea, care dormea întinsă în toate părțile, pe burtă, cu mâinile și picioarele aruncate într-o parte și în alta, ca și cum ar fi fost strivită de un picior gigantic. Spălându-mă pe dinți în chiuveta din salon, mă uitasem peste ziarele de weekend, pline de informații palpitate despre locuri unde se mănâncă bine și rulează filme, după care, ocolind ceaiul pe care îl pusese la infuzat Felicia, ieșisem din casă încercând să fac cât mai puțin zgomot cu puțință.

Pe alee domnea liniștea dimineții de duminică, nicio frunză nu se mișca în șirul lung de copaci de foc sau în smochinul singuratic. Rambir, paznicul nostru de noapte, își abandonase postul și probabil moșăia în ghereta de dimensiunea unui pat, sau poate se ocupa de treburile pe care le avea în fiecare dimineață. Nu se mișca decât corcitura aciuată pe aleea noastră, care scurma după mâncare în maldărul de gunoi de la colț. Cu blana

colorată în multe nuanțe de maro, o față lungă de șoarece și un ochi și un picior bolnavi, fusese botezată Jeevan, după personajul negativ fonfăit și sarcastic din faimosul film indian din anii 1960, de îmbuibatul unchiaș de la numărul C-1. Bătrânul, Sharmaji, care făcea glume prostești cu copiii din colonie și-i mângâia ușor pe brațe, stătea în fața porții și striga la copilași, iar dacă se întâmpla să fie câinele prin preajmă, începea să fonfăie sarcastic. Copiii, cu ochii în altă parte, treceau, de cele mai multe ori, în fugă prin dreptul casei lui.

Înainte ca Jeevan să apuce să șchiopăteze până la mine, dând din coadă, m-am grăbit să ajung la mașină și să trântesc portiera după mine. Vreme de patru ani reușisem cu succes să nu am cu el niciun fel de relație. De asta mă puteam lipsi.

N-aveam nevoie de alte relații.

La birou, parcare era minunat de pustie, cu excepția unui vânos scuter Bajaj, verde, uzat și vechi – cu capul plecat într-o parte, cu ochii crăpați –, care se odihnea în suportul său. Proprietarul stătea tolănit imediat dincolo de intrare, pe canapeaua fără brațe de la recepția clădirii. Când am intrat, s-a ridicat repede în picioare, pierzându-și echilibrul și chinuindu-se să-și țină cu mâna pantalonii descheiați. I-am spus:

- Sippy, afurisit ce ești, iar ai tras la măsca toată noaptea!
- Nu, domnu'. Da, domnu'. Nu, domnu'... mi-a răspuns el.

Sippy arăta ca și cum și-ar fi petrecut ultimii cincizeci de ani masturbându-se în draci. Avea aerul deșănțat al stereotipului – ochii adânciți în orbite, obrații supti, câteva șuvițe subțiri de păr care abia se țineau pe scalpul închis la culoare, brațe și picioare slăbănoage, precum și atitudinea lingușitoare a unui om care nu-și dorea decât o nouă doză. Se chinuia să-și alinieze nasturii de la pantaloni și să găsească cheia de la biroul meu în același timp. I-am tras una peste mâna care orbecăia în sertarul deschis și, plonjând direct în harababura de alamă și oțel dinăuntru, mi-am luat cele patru chei subțiri și lungi, prinse de un breloc sub formă de cizmă lungă cu toc de piele maronie.

Fantezia europeană absurdă a cuiva, luată dintr-un catalog străin sau din vreun film? Care om din India asta mare s-ar fi gândit să facă un asemenea breloc?

Când am început să urc scările, Sippy încă scotocea, harnic nevoie mare, în sertar. Abia după câteva minute avea să-și dea seama că scena aceasta se terminase demult. Așa era el, avea un soi de metabolism cu reacție întârziată. Când schimba un bec, mai schița de câteva ori gestul de a-l roti după ce acesta se aprinsese. Adeseori, când făcea mici reparații în jungla de fire și siguranțe de la principalul tablou electric de sub scări, se mai întâmpla să atingă un fir neizolat și să se aleagă cu un șoc electric; vedeam cu toții scânteia mânioasă care țâșnea din fire și apoi, câteva secunde mai târziu, Sippy sărea cât colo, ținându-și mâna strâns și văicărindu-se: „Vai, pe maică-mea moartă, aoleo, pe maică-mea moartă!“ Băieții din birou îi spuneau Unchiul Petardă și toată lumea îi dădea răstit indicații de câte două, trei, patru ori. Dacă se simțea vreodată ofensat, nu o arăta deloc. Te întâmpina întotdeauna cu o față serioasă, dispus să facă orice i se cerea.

Când am deschis ușa biroului meu de la etajul doi, telefonul cânta deja. Era tot Sippy, care mă întreba dacă voiam niște ceai. Abia am apucat să aprind luminile și să ridic jaluzelele de plastic, că telefonul a țârăit iar. Tot Sippy. Voia să știe dacă să-mi aducă și o chiflă cu omletă. Tocmai deschideam calculatorul, când m-a sunat iarăși. O omletă sau două? I-am răspuns:

— Aoleo, afurisitele, o sută de omlete! Și toate să fie rotunde ca niște fudulii și scoase direct din curul găinii!

După obișnuita întârziere, mi-a zis:

— Bine, domnu’.

Am așteptat ca iconițele să se alinieze frumos în partea de sus și de jos a ecranului, ca două echipe de fotbal înainte de începearea unui meci. După marea eră a cuvântului scris, lumea se întorcea acum la epoca dinaintea scrierii. Secole întregi se căutaseră cuvinte care să descrie fiecare imagine, fiecare senzație, fiecare sentiment; acum ne străduiam să găsim câte o imagine pentru fiecare cuvânt, fiecare senzație, fiecare sentiment. Publicitatea, televiziunea, cinematografia, fotografia, computerele, mobilele,

grafica, animația – totul căuta să preschimbe forma unduitoare a cuvântului în splendoarea imaginii. Pe tot globul, marii Picasso ai Photoshopului stăteau cocârjați la mașinăriilor lor, îmbinând fotografiile foarte diferite pentru a crea imagini atât de neverosimile, încât niciun cuvânt să nu le poată face față. Imaginația nu mai avea nevoie de cuvinte pentru a-și negocia cotloanele cele mai întunecate. Imaginația își servea cele mai neînchipuite meandre prin imagini prefabricate, pe care toți le puteau împărtași. Era același Mordor pentru toți. Același Frankenstein pentru toți. Aceași Clopotică pentru toți. Nu trebuia să ni-l mai imaginăm pe Davy Jones – o companie de grafică din Silicon Valley îl producea deja pentru noi. Ne alegeam cu toții ilustrațiile din balta universală. Monstrul individual pierise. Pasiunea personală pierise. Durerea personală pierise. Furia era o iconiță. Dragostea, o imagine. Sexul, un organ. Viitorul, o matrice. Dacă ți l-ai fi putut imagina sau dacă l-ai fi putut simți, ți s-ar fi înfățișat imediat – în orice culoare, din orice unghi – fără eforturile cuvântului. Până și Dumnezeu avea să fie, până la urmă, micșorat. Nu mai mare decât ecranul, nu mai dens decât un pixel.

Încă nu pusesem la treabă nicio iconiță când telefonul a sunat din nou. O voce necunoscută a cerut, în hindi, cu mine. Probabil Sippy schimbase centrala pe direct înainte de-a ieși după mâncare. I-am răspuns că era duminică și că duminica nu veneam la birou. Vocea a întrebat dacă putea vorbi cu altcineva sau dacă i se putea da numărul meu de acasă. I-am răspuns că duminica dimineața nu era nimeni acolo în afară de mine, omul de serviciu, și că nu aveam voie să dau numerele de telefon. Mi-a spus că era o problemă de viață și de moarte, crucială. I-am răspuns că la fel de importantă este și duminica lui *sahib*¹. Vocea mi-a răspuns:

— Ești un *chutiya*² și meriți să rămâi măturător câte zile oi avea!

¹ În hindi, formulă de adresare respectuoasă în comunicarea cu bărbații. În India colonială, termenul era folosit cu sensul de „stăpân“, „domn“, pentru bărbații europeni.

² „Nenorocit“ (hindi).

Jucătorii de fotbal erau gata, iar imaginea de pe monitor, nemișcată, însă chiar nu era nimic de făcut. Nu voisem decât să scap de-acasă. Nu intra în discuție nici măcar să stau pe net, pentru că serverul de la parter era închis duminica.

Am privit pe fereastra înaltă la florile de salcâm decolorate, moarte înainte de vreme, care acopereau podeaua balconului, ca o metaforă superfluă pentru frumusețea efemeră a lucrurilor. Salcâm. Cât de melodios îi era numele. Cât de dulce îl pronunțase fata aia malayali înainte să îmi umezească mâna. Eu abia dacă observasem copacul până atunci, însă ea îi rostise numele cu mai multă ardoare decât numele meu, așa că fusesem nevoit să fiu atent, mimând curiozitatea pentru ca ea să se miște în continuare. O lecție de botanică presărată cu gemete adânci și lente. Câteva săptămâni mai târziu, când între noi totul se terminase, nu mai rămăsese decât amintirea unor nume de copaci și a felului în care insista să-mi frec obrazul de al ei. Nu mă deranja. Îmi plăcea pielea închisă la culoare, cu toate că mama pornise la vânatoare după cea mai blondă fată din nordul Indiei când voise să mă însoare. Fata din Punjab pe care o alesese, în cele din urmă, avea pielea atât de albă, că te dureau ochii când o priveai, și pe piele avea mici protuberanțe când era goală.

Mobilul a început să vibreze pe suprafața de sticlă a mesei ca o insectă captivă. Era mama; probabil voia să întrebe dacă mergeam s-o vizităm în ziua aceea. Am pus o batistă împăturită sub telefon, ca să estompez zgomotul. La câteva secunde după ce încetaseră vibrațiile, au început din nou. Tot mama. M-am lăsat pe spate în scaun privind ecranul telefonului, care se lumina intermitent. S-a stins, ca apoi să se aprindă iar. De data asta nu era mama, ci un număr pe care nu l-am recunoscut. Acesta a dispărut apoi, fiind înlocuit de un alt număr pe care nu-l știam. Pe urmă a sunat iar mama, apoi încă un număr pe care nu-l știam; apoi Pramod, contabilul de la birou, după care un număr care se mănăna cu unul dintre cele necunoscute de mai devreme. Pe urmă numărul de telefon de acasă, apoi iarăși mama și dup-aiia nevas-tă-mea. Mobilul, care trepida întruna, împingea încet batista de-a lungul mesei. Mama știam foarte bine că era crizată. Dar ce era cu restul orașului ăștia țăcănit? Și într-o dimineață de duminică?

Apoi a țărâit fixul. Am ridicat receptorul, să vorbesc cu Sippy. O voce vag cunoscută mi-a spus în hindi:

— Dă-mi numărul de mobil al lui *sahib*, e urgent!

I-am răspuns că nu aveam voie să-i dau numărul. Vocea s-a răstit la mine:

— *Chutiya*, nici măturător nu meriți să fii!

Nokiaul negru-argintiu ajunsese, cu tot cu batistă, la marginea mesei. Am așteptat și, în clipa în care au alunecat, le-am prins rapid cu mâna stângă și le-am pus la loc pe masă. Micul ecran pâlpâia neconținut. Soră-mea din Bombay; nevastă-mea; maică-mea; un număr necunoscut; alt număr necunoscut; directorul de distribuție; băiatul care se ocupa cu vânzarea de spațiu publicitar, abia angajat cu două luni în urmă; măică-mea. Probabil mai apăruse vreun căcat în ziare. A sunat iarăși centrala.

— Sippy?

Și Sippy mi-a răspuns:

— *Sirji*¹, ăștia zic că cică v-au omorât.

— Afurisitule, pe tine te omor dacă nu-mi aduci ceaiul odată!

Soarele trecuse acum de copac și-mi bătea direct în geam. Se vedeau perfect picăturile de ploaie care îl pătaseră. Încă cincisprezece minute, și obloanele verticale aveau să fie pe jumătate închise. Încăperea avea să fie luminată în dungi. Țsta era fundalul preferat de fotografi. Da, vă rugăm, duceți-vă mai în spate, numai un pic, e bine, foarte bine, ochii în penumbră, gura în lumină, pieptul în penumbră, burta în lumină, prohabul în penumbră, coapsele în lumină. Zâmbiți, vă rugăm.

A intrat Sippy, legănându-se ușor și cărând o tavă de plastic. Avea pantofi de piele uzați, cu șireturi scâlciate. Tenul îi era cenușiu și nu era ras, ochii îi pluteau într-o supă galben-roșiatică. Primul lucru pe care l-a zis a fost:

— Scuze, domnu'.

— Cine a sunat, afurisitule?

¹ În hindi, „domn“, o combinație între termenul englezesc *sir* și cel hindus *ji*, care este folosit cu precădere în comunicarea cu persoanele în vârstă.

— Am răspuns și omu' a zis: „Al dracu' *chutiya!*“, așa că i-am zis: „*Chutiya* ești tu, cu tac-tău și cu fiu-tău!“ Și el mi-a zis: „Șeful tău a murit și ar trebui să mori dracu' și tu! Acum dă-mi numărul lui de mobil!“ L-am întrebat: „De ce? Vrei să-i dai telefon în rai?“

Pe ceai se formase deja o pojghiță. Am dat-o la o parte cu vârful degetului și m-am șters pe marginea tăvii.

— *Sirji*, să vă aduc altul?

L-am privit lung.

— Scuze, *sirji*.

În tot timpul ăsta, telefonul vibrase pe masă, înaintând puțin câte puțin. Sippy l-a privit insistent o vreme, după care mi-a zis:

— *Sirji*, telefonul.

L-am privit fix și n-am mai apucat să înghit, mâncam un sandvici cu omletă.

— Scuze, *sirji*.

Telefonul fix suna întruna. Suna și iar suna. Când am răspuns, în cele din urmă, s-a trezit și Sippy să mă întrebe dacă vreau să răspundă el.

— Bună ziua, am zis în hindi. Subinspectorul Shinde¹ de la secția de poliție Kiskiskilee la telefon.

Au răsunat imediat țipetele alarmate ale mamei.

— Cât de grav e? Cât de grav e? De ce nu răspunde nimeni la mobilul tău? De ce te protestezi așa chiar și în momente ca ăsta?

— Doamnă, este o infracțiune să vă adresați așa poliției indiene, am zis.

— Aiuritul, dă drumul la televizor! Dă drumul imediat la televizor! a țipat ea.

Am luat telecomanda, m-am învârtit cu scaunul și am pornit televizorul. O formație soft pop de fete a dat buzna în încăpere, cu picioarele și cu sânii la înaintare.

— Mamă, e o scenă din *Kismet*, personajul principal e pe cale să intre în casa mafiotului.

Sippy a început să chicotească.

¹ Aluzie la politicianul indian Sushilkumar Shinde, care, înainte de a deține diverse funcții în guvern, a fost subinspector de poliție.

— Secția de poliție Kiskiskilee. Kis kis ki lee!

L-am privit lung.

— Scuze, *sirji*.

Am schimbat programul. Prin fața ochilor mei a început să se perinde o tocană uimitoare de costume mitologice, cafenele americane, emisiuni-concurs cu decoruri țipătoare, crocodili înfrânți de oameni, jucători de crichet cu ochelari de soare pe nas, jucători de golf pășind amplu, călugări la bustul gol, interviuri cu starlete, starlete care dansau, starlete care jucau în filme, tot felul de filme, mai vechi și mai noi, în diverse limbi. Am găsit, în cele din urmă, o televiziune de știri. Difuză o imagine care mă înfățișa pe mine, surprins cu gura deschisă. Probabil în timpul unei conferințe de presă, în mijlocul unei propoziții. Cuvintele „Breaking news!“, scrise cu litere roșii de-o șchioapă, se întindeau de-a curmezișul pieptului meu. Am citit titlul de mai jos: „Atentat asupra vieții unui jurnalist – de-turnat. Cinci ucigași profesioniști arestați“.

Am pornit iar în căutare. Alt post de știri. Altă poză a mea, dinainte să-mi fi ras mustața. Din nou „Breaking news!“, iar titlul era „Ziaristul supraviețuiește tentativei de omor. Poliția din Delhi a neutralizat atacul“. Am dat televizorul mai tare. Cu un ton foarte serios, tipa frumușică de pe ecran anunța că fusesem salvat la țanc. Poliția acționase în baza unor informații din interior. Fuseseră confiscate tot felul de arme sofisticate, niște AK-47 și pistoale automate. Încă nu fusese făcut public motivul, dar sursele din interior lăsaus de înțeles că ar fi fost vorba despre niște asasini plătiți.

— *Sirji*, 'mneavoastră sunteți? m-a întrebat Sippy.

Am dus receptorul la ureche.

— Uite, mamă, ăștia zic că am supraviețuit.

— Slavă lui Shiva! Asta e mila zeului! Asta-i puterea rugăciunilor mele! a țipat mama.

— Mamă, cică e puterea poliției din Delhi.

Preț de o clipă, s-a lăsat tăcerea. Apoi a urlat:

— Băiatul meu! Băiatul meuuuu!

I-am aruncat receptorul lui Sippy. L-a dus la ureche și a început să turuie.

— Alo, da, bună dimineața, compania Media Eagle la telefon.

Dansând întruna pe batistă, telefonul ajunsese iarăși la marginea biroului. M-am întins spre el și l-am ridicat. Pe ecran clipea furios un număr necunoscut de telefon. Am răspuns și am auzit vocea agitată a unei fete:

— Vă rog să rămâneți pe fir, vă fac legătura cu studioul.

Vocea din studio, care s-a făcut auzită imediat după aceea, era tot a unei fete, dar părea serioasă și plină de importanță. Vocea m-a anunțat că mă aflu în legătură directă, în exclusivitate națională. Furios și iute.

— Vă mulțumim că acordați acest interviu postului nostru în exclusivitate! Cum vă simțiți acum? m-a întrebat fata.

— Bine.

— V-au zguduit profund evenimentele acestea?

— Da.

— Ați primit amenințări în ultima perioadă?

— Nu.

— Aveți idee cine sunt asasinii?

— Nu.

— Ați avut cumva, în ultimele săptămâni, senzația că vă aflați în pericol?

— Nu.

— Potrivit poliției, ar fi vorba despre niște asasini plătiți. Credeți că este adevărat?

— N-aș putea spune.

— Credeți că guvernul a fost implicat?

— N-aș putea spune.

— Familia dumneavoastră este îngrijorată? Speriată?

— N-aș putea spune.

— Dar dumneavoastră sunteți speriat? Sau îngrijorat?

— N-aș putea spune.

— Ce aveți de gând să faceți acum?

Să mănânc oul scos direct din curul găinii.

— Nu m-am gândit încă la asta.

— Ați avut vreo bănuială?

— Nu.

— Ce ați făcut când ați aflat?
— Nimic.
— Cine v-a explicat ce se întâmplă?
— Subinspectorul Shinde, de la secția de poliție din Kiskiskilee.

— Cine?
— Subinspectorul Shinde, de la secția de poliție din Kiskiskilee.

S-a lăsat tăcerea la capătul celălalt al firului, o tăcere mult prea lungă pentru o transmisie în direct la televizor. Apoi vocea a adăugat, pe un ton și mai grăbit:

— Vă mulțumim pentru interviul acordat în exclusivitate postului nostru despre asasinarea dumneavoastră!

Apoi, înainte de a apuca eu să închid, legătura s-a întrerupt. Sippy a pus receptorul în furcă.

— Era mama 'mneavoastră, *sirji*. A țipat la mine că v-am nenorocit viața. A crezut că sunt vreun prieten de-al 'mneavoastră. Io i-am zis că sunt Sippy, de la birou, electrician și paznic. A zis că n-o interesează dacă sunt sippy sau hippy, să-i las băiatul în pace înainte să i-l omor. A zis că vine încoace chiar acum și că, dacă mă mai găsește aici, îmi smulge părul din cap.

Fixul suna de zor, iar telefonul mobil zbârâia întruna, pus în mișcare de un șir nesfârșit de numere necunoscute. M-am ridicat, am închis televizorul, am pus telefonul în buzunarul de la pantaloni și i-am zis lui Sippy să încuie biroul. Am coborât treptele câte două odată.

Când am ajuns la ușa de la intrarea în complexul comercial unde aveam sediul, mi-am văzut soția coborând din mașinuța ei galbenă. Era în niște blugi deschiși la culoare și un tricou alb și își prinsese părul scurt și drept într-o codiță. Ochii și-i ascunsese sub niște ochelari de soare cu rame argintii Gucci contrafăcuți, pe care i-i luasem din Singapore. M-a văzut și s-a oprit cu cheia în portieră. Nesigură, m-a întrebat:

— E totul în regulă?

— Ți se pare că am murit?

— N-ai răspuns la telefon. Și toată lumea suna acasă și toți spuneau că nu răspunzi la telefon.

— Am fost ocupat.

— M-am îngrijorat rău de tot. La televizor ziceau tot felul de lucruri. M-am gândit să vin până aici și să văd dacă ești OK.

— Și cum ți se pare că sunt?

— Nu te enerva. Chiar m-am îngrijorat. Nici n-am apucat să mă spăl pe dinți, am venit aici într-un suflet.

— Păi poți să te-ntorci și să te speli pe dinți.

Ajunsesem între timp la mașina mea și deschisesem portiera. Ea rămăsese în picioare lângă a ei, cu mâna pe cheie. În spatele nostru, Sippy atârna de obloanele de metal ale biroului, cu brațele și picioarele lui slăbănoage agitându-se în timp ce se chinuia să le lase în jos, cu smucituri scurte și gălăgioase.

— Vii și tu acasă? m-a mai întrebat ea.

— O să vin.

— Dar acum unde te duci?

— De ce, vrei să anunți televiziunile?

Nu îi vedeam ochii, dar îmi ajungea expresia de pe figura ei. Nu s-a clintit. Sippy era deja în genunchi, încercând să tragă zăvorul ruginit al obloanelor cu toată forța și să îl închidă.

M-am urcat în mașină, am trântit portiera și am ieșit din parcare. În oglinda retrovizoare am văzut cum ea s-a urcat în mașină, iar Sippy s-a prelins pe jos, la intrare.

A deschis ușa la primul țârâit al soneriei, cu pielea strălucind de la crema cu care se dăduse în grabă. Mi-am atins obrazul de al ei ca într-o jumătate de îmbrățișare, m-am dus direct în dormitorul răcorit de aerul condiționat care zbârnâia ușor și m-am întins în pat. Singura lumină din cameră era de la o veioză galbenă cu becul slab. Fereastra era acoperită de draperii albastre grele, așezate în așa fel încât să încadreze grila de plastic a aerului condiționat. Numele firmei, lipit pe grila crem, era Napoleon, ceea ce însemna că fusese asamblat de mântuială în vreun atelier obscur din oraș. Aparat de aer condiționat Napoleon, brelocuri în formă de cizmă de piele cu toc înalt – țara asta era în căldurile imaginației.

— Vrei niște ceai? m-a întrebat.

Am dat din cap și-am început să mă dezbrac. Pe spătarul scaunului de birou se usca un prosop mare, cu flori. Am apucat un colț și l-am adulmecat. Era umed. L-am luat de pe spătar și l-am aruncat într-un colț, iar în locul lui mi-am întins blugii, cămașa și boxerii. Când s-a întors cu două căni de ceai, stăteam în fund pe partea ei de pat – șifonată și călduță după somn –, cu un picior așezat în așa fel încât să nu se vadă ce mi se întâmpla. Îi strânsesem grămada de hârtoage – raporturi ale unor ONG-uri, reviste, cărți despre economia de dezvoltare și o antologie Hunter Thompson pe care i-o dăruisem eu și cu care își tot bătea capul –, am împins-o în cel mai îndepărtat colț al părții neatinsă de pat și am aruncat peste ea o pernă, ca să nu mai fluture hârtiile în bătaia aerului condiționat. Mi-a dat cana și s-a așezat pe marginea patului fără să mă atingă. În lumina veiozei îi vedeam puful fin de deasupra buzei de sus. Soarele îi arsesse brațele subțiri și i le colorase într-o nuanță ciocolatie închisă. Când a ridicat cana să ia o gură, gaura de la subraț i s-a adâncit. Mi-a spus:

— Cum de ți-au dat drumul duminică dimineața?

Nu i-am răspuns, am privit-o în ochi, cerându-i astfel să schimbe registrul.

— Ce? a continuat ea. Vechea poveste? Ei bine, îmi pare rău, e duminică, astăzi creșa e-nchisă.

Mi-am băgat mâna între coapsele ei și ea a strâns-o, cu carnea ei plină și netedă. Am stat așa o vreme, simțind căldura care emana din ea. Apoi am văzut dorința sclipindu-i în privire și copleșind-o. Mușchii i s-au relaxat un pic, lăsându-mă să intru. Era pregătită. Degetele mele au pornit într-un dans lent, creând o mică uvertură. A tresărit și apoi a rămas țepăună, fără să miște un mușchi, cu cana în mână și provocându-mă din priviri. Hai să ne jucăm. I-am răspuns cu un deget întreg. A inspirat ușor și pupilele i s-au dilatat, dar nu s-a mișcat. Mi-am scos mâna și am dus-o la gura ei, atingându-i ușor buza de sus cu vârful degetelor care luceau. M-a privit neclintită, ca o activistă înfocată ce era. În mine dorința exploda. Mi-am îndreptat piciorul și, punându-i o mână pe cap, am împins-o în jos. S-a împotrivit, încordându-și gâtul. Am împins și mai tare.